

Nummer 7

1. April 1914

63. Aargang

Præsident Joseph F. Smith taler til Søstrene.

De kvindelige Hjelpeforeningers Formaal.

Ved den kvindelige Hjelpeforenings Konference i Salt Lake City den 3. Oktober 1913 fremsatte Præsident Joseph F. Smith følgende Bemærkninger:

Mine Søstre! Jeg anser det for et stort Privilegium at have Lejlighed til at overvære den kvindelige Hjelpeforenings Konference og haaber, at denne Organisation altid vil vedblive at opfylde, hvad den blev bestemt til, da den organiseredes af Profeten Joseph Smith; thi dens Oprindelse og Myndighed kan føres tilbage til den inspirerede Organisation, der blev stiftet af ham i Nauvoo i Maret 1842, og dens oprindelige Formaal skulde aldrig tabes af Syne: At hjælpe vore egne Medlemmer med Livets Nødvendigheder og derefter de Fremmede indenfor vore Porte.

Et af de vigtigste Formaal med disse Foreninger er stedse at undersøge og afhjælpe al Nød og Trang blandt de Sidste-Dages Hellige og derefter, saa vidt muligt, blandt de Fremmede i vor Midte. Foreningen skal have sin Opmærksomhed henvendt paa alle Guds Børn, men den er forpligtet til først og fremmest at hjælpe dem, der ere Rigets Børn og have annammet den evige Pagt. Det er nødvendigt, at vi skulle se efter de Syge, de Fattige, de Hjælpeløse og Gamle iblandt vore egne Medlemmer og derefter lade vor Gavmildhed, Kjærlighed og hjælpende Bistand række ud til saa mange andre, som det er os muligt.

Denne Forening maa ikke betragtes som en Penge-Institution. Den vil aldrig blive opfattet som en saadan, dersom dens Arbejde fortsættes i det Spor, hvori det paabegyndtes. Den er ikke dannet i den Hensigt at ophobe Rigdomme, uden for saa vidt som det maa anses nødvendigt for at kunne afhjælpe Nøden hos de Fattige og Hjælpeløse, til hvem de indkomne Midler skulle uddeles. Det er ikke Meningen, at der i nogen som helst Maade skal tjenes Penge gennem denne Forening; thi den er ikke et personligt Forretningsforetagende. Dog have I Ret til at indsamle Midler hos dem, som have Noget, og uddele disse til dem, som Intet have. Brug dem med Forsigtighed og Økonomi og lad Intet gaa tilspilde; brug dem ogsaa paa en retmæssig og lovlig Maade til de Formaal, hvortil de ere indsamlede.

Medens Hensigten med Foreningen ikke er at tilvejebringe store Pengesummer, er det Eders Pligt at indsamle og benytte de Midler, som betros Eder, til at afhjælpe Nød. I maa ikke alene huske paa de Fattige og Syge, men I maa ogsaa tage Vare paa de Gamle. Der maa ydes disse Mennesker Hjælp og Bistand, ikke blot af Kirkens Tiendesond, hvorfra der stedse ydes rigelige Bidrag til nævnte Formaal, eller af de Penge, der ere indsamlede som Fasteofre eller paa anden Maade, men ogsaa gennem den kjærlige Omfarg og Opmærksomhed, som Hjælpeforeningens Medlemmer kunne udvise. De maa forsynes med Mad eller Klæder eller hjælpes paa andre Maader; men alt dette er kun midlertidig Hjælp til de Fattige og Lidende. De maa ogsaa forsynes med aandelig Føde og paavirkes saaledes, at Hjertets bedste Følelser gjøre sig gjældende, og dette paahviler Foreningens Medlemmer, saa vidt det er dem muligt. Og ikke alene disse; men vi have Noget iblandt os, som ere uforsigtige, som have forsømt deres Pligter og forkastet deres Forældres Raad, som ere langsomme til at fatte, og som have forsømt deres egen aandelige Udvikling, de Uvidende. Det er ikke alene den kvindelige Hjælpeforenings Pligt, men det er dens Privilegium at give disse Undervisning og Raad. Til dem maa der, uagtet de ikke ere fattige i timelig Henseende, ydes Hjælp, saaledes at de kunne blive i Stand til at indtage deres Stilling i Livet og opfylde de Pligter, som paahvile dem.

Det er efter min Mening næsten umuligt at maale Udstrækningen og Omfanget af de Pligter, der paahvile denne Organisation. De ere mangfoldige. Det er en god Ting for dem, som ere fysisksatte med denne Gjerning, at forberede sig selv gennem Bøn og Studium, saaledes at de kunne blive i Stand til at meddele Andre, hvad de selv have lært og erfaret. Det er en god Ting for Foreningens General-Autoriteter at besøge Stavs- og Wardorganisationerne, saa ofte de kunne. Hvorfor? For at vise dem et Exempel, hvis det gjøres nødvendigt. Dette kan maasse anses for at have mindre Betydning; men jeg vil sige

Eder, at Exemplets Magt er langt større og meget mere virkningsfuld end alle de Ord, de kunne tale til Eder. Der hviler et stort Ansvar paa Hoved-Bestyrelsen for de kvindelige Hjælpeforeninger i Kirken. Personligt ønsker jeg ikke at takke Medlemmer af Hoved-Bestyrelsen for deres Besøg i en Stav, undtagen de kunne vise et saadant Exempel, som Medlemmer af denne Stav tænke sig, at en Engel vilde vise, hvis en saadan skulde komme til dem. Jeg vil her ved denne Lejlighed sige til Hovedbestyrelsens Medlemmer, at det forlanges af dem, at de først selv skulle holde Herrens Bud og Love og derefter gaa ud og lære Andre at holde dem. Dersom de ikke komme saaledes til Eder, lad os saa faa det at vide; vi ville da gjøre Forandringer, som kunne være til Gavn for Alle, og der vil blive sendt Eder Lærere, som ville vise Eder det rette Exempel. Jeg siger dette, fordi jeg føler, at det er min Pligt; thi jeg staar som en Vægter paa Zions Taarne.

De fleste Kvinder ere altfor meget hengivne til løs Snak og Sladder. Kredslærerne, som komme til mit Hus, komme for at belære, og det forlanges, at de skulle respekteres som Lærere. De komme ikke for at sladre, men for at se, om jeg lever i Overensstemmelse med Evangeliets Forskrifter, og for at se, om jeg opfylder mine Pligter. De komme til mig i et helligt Grinde, og de have en hellig Pligt at udføre; løs Snak og andre ligegyldige og unyttige Ting have Intet at gjøre med deres Mission til mit Hus. Alt dette gjælder ogsaa Eder, naar I besøge Kirkens Medlemmer eller Fremmede som Lærere. I gaa for at hjælpe dem og ikke for at påsiare og sladre. Naar I gaa til de Fattige, da gaa I for at se, om de ere i Nød. I maa overbebevise Eder om, at de ikke ere i Trang som Følge af deres egen Ligegyldighed eller Dovenskab. Dersom I gaa til den Fader- eller Moderløse, da gaa I for at udfinde, hvad han eller hun trænger til. Tag Vare paa et saadant Varn. Sørg for, at det bliver stillet lige med andre Børn, saa at det ikke skal blive sat tilbage.

Dersom I komme til mit Hjem for at anmode om et Bidrag til et hvilket som helst af disse Formaal, da sig det rent ud og med det samme, hvad Hensigten med Besøget er; jeg vil da hde min Skjærv, og det ville Andre ogsaa. Vær ikke stamsfulde. Det er Eders Pligt at indsamle saadanne Bidrag, og Eders Gjerning vil blive forstaaet og paastjønnet af saa godt som Enhver. Dette er timelige Ting, men de ere vigtige.

I kjende naturligtvis Alle disse Ting; thi I have hørt dem saa mange Gange. Jeg har talt til Eder paa denne Maade, fordi disse Tanker kom til mig her.

En af de smukkeste Bidragelser, jeg nogenstunde har set, blev jeg Vidne til paa et Besøg i en af Stavene langt herfra. Jeg var lige ankommen, da Præsidenten kom til mig og spurgte, om jeg vilde gaa med ham paa et Engebeføg. I Landsbøen boede der en trængende Familie,

som lige var ankommen dertil fra Sydstaterne. Moderen var meget alvorlig syg af Klimafeber. Børnene vare saa godt som hjælpeløse, og Faderen var meget mismodig og vidste ikke, hvad han skulde gjøre. Det var til denne Families Hjem, at vi gik først. Medens vi opholdt os der, kom en Dame ind med en Kurv Varer og gik lige hen til den syge Kvindes Seng og spurgte hende, hvad hun trængte til. Efter at hun havde opfyldt den Syges Ønsker, saa vidt det var hende muligt, lagde hun de medbragte Varer paa Bordet, hvorpaa hun gjorde Børnene i Stand og gav dem Aftensmad. Efter at de havde spist og vare blevne mættede, lagde hun dem i Seng. Jeg spurgte hende, hvor længe hun vilde blive i Huset og hjælpe Familien. Hun svarede, at hun vilde blive, indtil hun blev afløst af en anden. Jeg spurgte hende derefter, om de andre Syge i Byen bleve betjente paa samme Maade, og hun svarede ja og tilføjede, at Præsidentinden over Hjælpeforeningen havde dem alle i Tankerne. Jeg udtalte da, at dette var smukt, og at disse Folk her arbejdede i nøje Overensstemmelse med Hjælpeforeningens Formaal. Vil Herren ikke velsigne saadanne Menneker for deres Gjerninger? Jo, det vil han sikkert. Selve denne Forenings Navn er en Borgen derfor, og dette er i Sandhed det Arbejde, den var bestemt til at udføre.

Huff paa, at denne Forening blev oprettet gjennem Herrens Præstedømme. Søstre, lad ikke Eders egentjærlige Fordomme forhindre Eders Medfølelse fra at række ud til Alle, som ere i Eders Baretægt. Lad Eders Sympathi ikke alene udgaa til Eders egen Umgangskreds, men lad Eders Omsorg og Medfølelse naa saa højt op som til Himlen over Eder. Det, som er i Strid med Guds Rige, er i Strid med mig og min Fred. Lad intet lavt eller smaaligt, ingen simple eller hovmodige Følelser lede Eders Hensigter eller Virksomhed. Saadanne lave, egentjærlige Følelser ere uværdige for Rigets Børn og for Sidste-Dages Hellige. Vi burde være aabenhjertige nok til at kunne omfatte hele Mennekeslægten.

Vi maa ikke besjæles af Misundelse eller beherskes af Fordomme. Vi ønske, at Hjælpeforeningens Virksomhed foregaar i Frisindets og UEdelmodighedens Aand. Denne Organisation hører Guds Rige til. Den repræsenterer Guds Folk; den stræber efter Retfærdighed og Retfærdighed, efter det, som er godt og ædelt. Den gaar ikke paa Ufford med det Onde. Intet, som er i Modstrid med Guds Rige, skulde have Lov til at paavirke Eders Sind. Der er intet større eller bedre end Guds Rige. Lad ikke Egenkjerligheden faa mindste Indflydelse paa Eders Gjerning. I maa føle Eder hævede over det personlige og egennyttige. . .

Herren velsigne vor kjære „Tante Em“ Wells. Vi kjende hende alle, saaledes som hun er. Paa Grund af hendes Alder og lange Erjaring i denne Forening er hun bleven udvalgt til at staa som Hovedet for

den. Hun er ung endnu, kun enogthve Aar, for hun har kun Fødselsdag hvert 4. Aar. (Emmeline B. Wells, Præsidentinde over Kirkens kvindelige Hjælpeforeninger, blev født den 29. Februar 1828.) Vi haabe, at hun maa leve og blive inspireret til at udføre alle de Pligter, der paa hvile hende som Præsident over denne store Organisation. Vi ønske at velsigne og opholde hende som en Kvinde, der har været trofast og nidkær i dette Værk lige fra hendes Barndom. Hun modtog et Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, da hun kun var en lille Pige. Hun har bevaret det klart og skinnende i sin Sjæl i alle disse Aar. Vi kunne studere alle denne Verdens Bøger og Videnskaber; men vi ville finde, at Intet er saa sikkert, saa tilfredsstillende som Guds Aand, der giver os Lys og Sandhed og leder os ind i alt det, der er godt og ædelt.

Derfor, naar I modtage denne Aand, kunne I ikke fare vild, dersom I blot ville lytte til dens hvissende Stemme. Herren velsigne Eder Alle. Amen.

Dr. Bicknells Indtryk af „Mormonerne“.

Til »Deseret News«!

Der er noget vist rørende og melodramatisk i de Bestræbelser paa at kritisere og rive ned paa anderledes tænkende, som Tilhængerne af forskjellige kristne Sekter gjøre for derved at overbevise hinanden om, at deres egen Opfattelse er den rigtige. Resultaterne af saadanne Bestræbelser ere som Regel de modsatte af, hvad der tilsigtes, og dette Forhold gjør sig saa meget mere gjældende, jo større Iver der lægges for Dagen i denne Retning, og det minder os om det gamle Mundheld: „Eddike sanger ikke Fluere“ og om Bopes Strofe: „Om Troens Form lad Fanatismen slaas; den, som gjør ret, vil ej af Striden naas.“

Disse Tanker kom til mig, da jeg læste et Brev fra Pastor S. H. Goodwin af Provo, Utah, Forstander for »The Congregational Education Society for Utah«, der er optaget i »American Missionary« for November 1913, Side 492. Forfatteren, som formodentlig har hjemme i Provo, omtaler i sit Brev den store Skolekongres, der afholdtes i Salt Lake City i Juli (N. E. A. Se „Stand. St.“ 1913, Side 248), og henviser særlig til W. H. Roberts Tale om „Oplysningen i Utah“. Hr. Goodwin begynder med at paastaa, at Hensigten var at gjøre denne Sammenkomst af alle Landets Skolelærere til „et Ynglested for Mormonisme“ og „en Reklame for Utah“, og han mener, at i begge disse Henseender var Kongressen vellykket. Det var i Sandhed en udmærket Lejlighed til gennem en Klasse Mænd og Kvinder, hvis Mening er stor Vægt, at „udsprede gunstigere Ideer om Mormonismen“, og der er ingen Tvivl om, at det Billede paa Mormonernes Tro, som dens Frugter overalt i Utah frembød, gjorde meget til at

modvirke Indtrykket af de ildefundede Udvarsler, som Lærere i Østen modtog, før Kongressen blev afholdt, om ikke at bringe deres Karakter og religiøse Tro i Fare ved at rejse til dette N. E. A. Stævne. Det er ganske interessant at lægge Mærke til, at Mange, „som kom for at spotte, valgte i Stedet at bede“.

Det, som Forfatteren særlig angriber i Brevet, er „Mormonerne's“ Benyttelse af de offentlige Skolebygninger til Religionsundervisning efter Skoletiden. Jeg finder ikke, at der er noget urigtigt heri. Det er Skik og Brug i Tyskland og England. De offentlige Skolebygninger tilhøre Folket, og ethvert Samsund, der betaler Skat, er Medejer af disse Bygninger; saa længe der ikke gives Religionsundervisning i Skolerne i Skoletiden, burde der ikke gjøres Indvendinger imod, at en Religionslærer efter Skoletiden underviste en Klasse Elever i Skolehuset i en hvilken som helst Tro. Vi glemme sommetider den lange Kamp for Religionsfrihed, da den protestantiske Kirke laa underst. Vi glemme Pilegrimmene, Puritanerne og Roger Williams og mene, at vor Tro eller Sekt har særlige Forrettigheder. Jeg er glad ved, at „Mormonismen“ kan læres i frivillige Klasser i de offentlige Skolehuse i Utah af ulønnede eller lønnede Lærere. Det er et Bevis paa, at Handle og Trosfrihed ere fuldtud saa respekterede imellem Klippebjergene som i det Land, hvor Kongregational-Kirken kjæmpede og vandt sin aandelige Frihed — ved Atlanterhavets Kyster i det kjære gamle Massachusetts.

Skolelærerne kom til Utah for at give og for at modtage, og det er meget muligt, at de, til Trods for deres Fordomme og „Mormon-Indflydelsens Blændværk“, have set Noget som „i et Spejl“ og Noget „Ansigt til Ansigt“. Lad mig anføre nogle saa Ting, der høre til den sidste Slags:

1. Utah har de bedste og mest tidsvarende Skolebygninger af alle Staterne i Nordamerika.
2. Utahs offentlige Skoler besøges gennemsnitligt af et større Procentantal af Statens skolepligtige Børn end nogen anden Stat.
3. Utah betaler sine Skolelærere en ordentlig Løn.
4. De industrielle og tekniske Skoler kunne fremlægge ypperlige Resultater som Bevis paa den Færdighed, Eleverne have opnaaet.
5. Ingen Stat i Nordamerika benytter en saa stor Del af Skatterne til Skolevæsenet som Utah.
6. Den er Nr. 2, om ikke Nr. 1, med Hensyn til almindelig Oplysning, det vil sige saadanne Skolefag som at læse og skrive.
7. Dens Skolebestyrelser og Lærere staa i Dygtighed paa Højde med en hvilken som helst anden Stats.
8. Utah har i Forhold til Befolkningsantallet et større Antal af godt understøttede elementære Skoler end nogen anden Stat.
9. Et større Antal Mænd og Kvinder end i nogen anden Stat i

Førhold til Indbyggerantallet uddannes paa dens offentlige og private Højskoler.

10. Dersom Intelligens og Oplysning have nogen Betydning, bør der i Utah netop den Slags Folk, som bedst egne sig til at være Borgere og Statsmænd. Det skulde synes, at „Othellos Bestjæftigelse er forbi“ med Hensyn til Missions-Skoler i „Mormon“-staterne.

11. Et Træ kjendes paa dets Frugter, og en af de mest iøjnefaldende Frugter var Folkets tilskyndende Afholdenhed. Vi saa' intet Drickeri og ingen Drukne. Endvidere saa' vi ingen Rygen paa Gaderne, og det blev os fortalt, at „Mormonerne“ ikke brugte Tobak eller spirituøse Drikke.

12. En i Providence født og opdraget Mand, en Ikke-„Mormon“, som i 10 Aar har boet i Salt Lake City, fortalte mig, at der ikke fandtes „Røde Lygte-Distrikter“ eller Utugts-huse i Utah, og at vi, dersom vi ønskede at finde saadanne, maatte gaa til Chicago, New-York, Providence, Boston eller San Francisco.

13. Paa Musikens Omraade fandt vi, at Tabernakelorgeliet, Orkestret og Sangkoret var noget af det ypperligste i Amerika; at Organisten var en af Landets mest fremragende Kunstnere bleve vi snart overbeviste om.

14. Vi besøgte ikke Salt Lake Theater, men vi erfarede fra paa-lidelig Kilde, at der kun bliver spillet første Klasses Stykker, og at Shakespeares Dramaer have Fortrinet. Vi erfarede ligeledes, at „Tango“ og „Tyrferdandsen“ ikke havde holdt sit Indtog i Utah.

15. Vi fandt, at „Mormon“-Befolkningen overalt helligholdt Sabbatsdagen som en Dag til Hvile og Gudstjeneste. Vi saa' Børn og Borne studere Bibelen i Søndags-skolerne og sluttede, at den puritanske Søndag fra forrige Aarhundredes Begyndelse var bleven overført til Salt Lake Dalen.

16. Jeg blev tilmed anmodet om at tale paa en Søndag til en „Mormon“-Forsamling om „Idealisme“. I denne Tale slog jeg til Lyd for kjønslig Renhed og gjorde nogle meget yderliggaaende og radikale Bemærkninger om det kjønslige Forhold, hvilke bleve modtagne med Bisald, og alle de Tilstedeværende takkede mig efter Mødet for mine Udtalelser.

17. En Kvinde, Moder til 7 nydelige Dreng og Piger, fortalte mig, at der kun var een Maalestok for Menneskers sædelige Vandel, og at den gjaldt i lige Grad for Mænd som for Kvinder. Hun fortalte mig ogsaa, at Mormons Bog regnede Horeri for en ligesaa stor Synd som Mord. . . .

Det er mig en Glæde at erklære, at det er min Anskuelse, at „Mormon“-Folket i Utah i deres Tro og daglige Liv vise Verden et folgebærdigt Exempel. De ere ærlige, retfrafne og afholdende; de respektere den hellige Skrift og Sabbaten; de elske deres Hjem og deres

Børn og ere i Besiddelse af Patriotisme og Fædrelandskjærlighed i ligesaa høj Grad som noget andet Folk i Amerika og staa langt over Befolkningen i de fleste amerikanske Stater.

Opdyrkelsen af dette Orkenland er et Bevis paa „Mormonernes“ Flid og praktiske Forstaaelse. Deres industrielle Foretagender, trivelige Byer, smukke offentlige Bygninger, elegante Hjem i By og paa Land, udmærkede Skoler overalt, store og godt besøgte Forsamlingshuse, alt dette er Vidnesbyrd om et opløst, maadeholdent, flittigt og villiestærkt Folk. Saadanne Kjendsgjerninger som disse overbeviste mange fremragende Mænd, som besøgte N. E. A. Kongressen i Salt Lake City, om, at „Mormon“-Staten var et ærefuldt Monument for dens Grundlæggere og et Mønster iblandt Staterne, som disse med Fordel kunde studere og efterligne.

Providence, N. J.

Thomas W. Vicknell.

Onsdag den 1. April 1914.

Sladder.

„Tro ikke Alt, hvad Du hører.“ Jo ældre et Menneske bliver, des mere indser han Bigtigheden og Betydningen af disse Ord. Erfaringen lærer os, at det er let at sætte Vid til Rygter og tom Sladder. Du kan maasse erindre Tilfælde i dit eget Liv, hvor Du har troet paa en eller anden nedfættende og ubegrundet Historie om en Ven, en Historie, der blev Skyld i, at Du tabte Afgørelsen for og Tilliden til ham. Bagtalere havde travlt med at skandalisere og i mange Tilfælde fortsættelig ødelægge hans Rygte. Du troede dem uden at undersøge og udtalte din Dom uden saa meget som at give din forurettede Ven Lejlighed til at forsvare sig. Senere opdagede Du, at det, der var bleven Dig fortalt, var Usandhed, og at Nogen med Willie havde forsøgt at skade en Andens Rygte. Da gik det op for Dig, hvor hurtig Sladderens breder sig, hvor giftig, hvor grusom, hvor uretsfærdig den er. Din Samvittighed bebrejdede Dig, og Du gik til din Ven og bad ham tilgive Dig, at Du havde sættet Vid til den grundløse Anklage.

Judas forraadte sin Herre og Mester. Han lyttede til de skandaløse Historier, der vare i Omløb. Han begyndte at tabe sin Tillid og Afgørelse. Tilfidsst troede han nogle af de ondskabfulde Rygter, og med et forræderisk Kys overleverede han sin Herre i hans grusomme og ubarmhjertige Fjenders Hænder. Da denne Uerkeforræder indsaa, hvad han havde gjort, kastede han de 30 Sølvpenge fra sig og gik hen og hængte

fig. Dette er et Exempel paa, hvor varjom man skal være med at tro falske Rygter om Andre.

Mange Individider holde af at rive ned paa Andre for derved at faa Vejlighed til at fremhæve deres egne Dyder; men de, som de bagtale, staa som oftest langt over dem selv i enhver Henseende. Der kommer altid en Tilbagevirkning.

Efterom en Person strider frem i Alder og Erfaringer, lærer han, at mange, mange Menneſter ere uforsigtige med at fortælle de løseste Rygter, som om de vare Kjendsgjerninger, og at de som en ganske almindelig Ting omtale en vanærende Begivenhed om en anden, som om den var absolut Sandhed, uagtet de i Virkeligheden ikke kjende det mindste til den. Gjennemsnitsmenneſtene lade sig beherske af deres forudfattede Meninger.

Den eneste Maade at bedømme et Menneſte paa — hvis han skal bedømmes — er at undersøge hans Handlinger og hele den Maade, hvorpaa han har levet sit Liv. Sladderer har altid travlt. Vogt Dig for dens Stik. I Almindelighed har den kun sin Rod i Misundelse, Vetroenhed og Mangel paa Ansvarfølelse. Tillad ikke tomme, løse og ubegrundede Rygter at tage Sæde i dit Hjerte, eller lad ikke ond Sladder paavirke Dig, thi med Tiden vil det blive til sjælelige Kræftaar, der ville ødelægge de ædlere og ophøjende Egenſkaber, som Gud har nedlagt i din Sjæl. Vogt Dig for Bagtalelsens Gift!

Du, som dadler og fordømmer
Fejl, Du i din Broder ser;
Spørg Dig selv, om det sig sommer
En, som selv saa skrøb'lig er.

Bryd ej Løfter; altid rede
Vær at vinde Dig en Ven;
Dite Ord, udtalt i Brede,
Vende sig mod Dig igjen.

Uldrig da vær haard, ukjærlig
Mod din Broders Ry og Navn;
Værn det som et Smykke herligt,
Sjælligt hold det, til hans Gavn.

Mod din Næste da vær ærlig,
Ej i Hast ham døm igjen;
Den, mod hvem Du var ukjærlig,
Ofte blev din bedste Ven.

«Liahona».

Missionsngheder.

Afløsning. Ældste C. M. Nielsen, der i 2 Aar har virket som Præsident over Kristiania Konference, er løst med Tilladelse til at rejse hjem. Ældste Franklin Madsen er løst fra sit Missionsarbejde i Bergen Konference, hvor han har virket som Sangleder og Sekretær. Br. Nielsen tilligemed sin Hustru og 2 Børn samt Br. Madsen forlode Liverpool den 1. April med Dampskibet „Victorian“.

Ved Konferencen i Aarhus, der afholdtes den 29. Marts, blev Ældste

P. S. Sørensen, som i 2 Aar har været denne Konferences Præsident, løst med Tilladelse til at rejse til sit Hjem.

Besikkelse. Eldste A. Amundsen er beskikket til at præsidere over Kristiania Konference og overtog Konferencens Affærer den 25. Marts. Eldste Wilford L. Brienholt, som hidtil har virket i Aalborg Konference, er forflyttet til Aarhus og beskikket til at præsidere over Aarhus Konference, hvis Affærer han overtager, naar Præs. Sørensen rejser.

Kjøbenhavns og Trondhjems Konferencer omhyttede. Paa Grund af den nye Missionspræsident, Eldste H. J. Christiansens Ankomst sidst i April vil Konferencen i Kjøbenhavn blive afholdt den 2. og 3. Maj og Konferencen i Trondhjem den 11. og 12. April i Stedet for omvendt som tidligere meddelt.

„King Kullet Talen“.

Guds Person og Væsen.

Menneskets Adødelighed og dets Slægtskabsforhold til Gud.

Af Profeten Joseph Smith.

Med Anmærkninger af W. S. Roberts.

(Sluttet.)

Jungen kan begaa den utilgivelige Synd efter Legemets Opløsning; derfor er der en Mulighed for de Afdøde til at blive frelst. Kundskab frelser Menneskene, og i Aandernes Verden kan intet Menneske blive ophøjet uden ved Kundskab. Saalænge en Person ikke vil give Agt paa Befalingerne, maa han vedblive at være uden Saliggjørelse; men dersom han har Kundskab, kan han blive frelst, endskjøndt Mennesket, hvis det har begaaet store Synder, vil blive straffet for dem. Men naar det adlyder Evangeliet her eller i Aandernes Verden, er det frelst.

Enhver er sin egen Bøddel og sin egen Dommer. Af denne Grund hedder det, at de skulle kastes i Søen, der brænder med Ild og Svovl. Den Kval, som Menneskets Skuffelse vil berede ham, er ligesaa pinlig som en Sø, der brænder med Ild og Svovl. Jeg siger, saaledes er Menneskets Pine.

Jeg kjender Skriften og forstaar den. Jeg sagde, at Jungen kan begaa den utilgivelige Synd, efter at Legemet er bleven opløst, ej heller i dette Liv, førend man annammer den Hellig-Aand; men skal den begaas, maa det ske i denne Verden. Derfor blev Frelsen ved Jesus Kristus tilvejebragt for alle Mennesker, paa det de kunde sejre over Djævelen; og hvis Saliggjørelsen ikke kunde finde Mennesket paa det ene Sted, vilde den finde ham paa det andet, thi Jesus stod som en Frelser. Alle maa lide, indtil de adlyde Kristus.

Striden i Himmelen var: Jesus sagde, at der vilde være visse Sjæle, som ikke vilde frelses; og Djævelen sagde, at han kunde frelse dem alle, og fremlagde sine Planer i det store Raad; men Raadet voterede for Jesus Kristus. Da gjorde Djævelen Oprør mod Gud og blev nedstyrtet tilligemed alle dem, som opløstede deres Haand for ham. (Mose Bog i „Den kostelige Perle“, 4. Kap. 1—4; Abrahams Bog, 3. Kap. 21—28.)

Alle Synder kunne forlades Menneffene undtagen Synd mod den Helligaand; thi Jesus vil frelse Alle undtagen Fortabelsens Sønner. Hvad maa et Menneske gøre for at blive skyldig i den utilgivelige Synd? Han maa annamme den Hellig-Aand, have Himlene opladte for sig og kjende Gud og derefter synde mod ham. (Fornægtelse af denne Kundskab eller Vidnesbyrdet og dermed en Fornægtelse af den Hellig-Aands Kraft.) Naar Noget har syndet mod den Helligaand, er der ingen Omvendelse for ham.

(„Thi det er umuligt, at de, som een Gang ere oplyste, og som have smagt den himmelske Gave og ere blevne delagtige i den Hellig-Aand, og have smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter, og falde fra, atter kunne fornyes til Omvendelse, da de korsfæste sig selv Guds Søn, og gøre ham til Spot.“ (Heb. 6 : 4—6.) Om de, som synde mod den Hellig-Aands Gys og Kundskab, kan det siges, at de korsfæste mere end Jesu Legeme; de korsfæste Aanden. A.)

Han maa sige, at Solen ikke skinner, naar han ser den; han maa fornægte Jesum Kristus, naar Himlene have været opladte for ham, og fornægte Saliggjorelsens Plan, medens han er overbevist om dens Tilværelse, og fra den Tid begynder han at blive en Fjende. Dette er Tilfældet med mange Apostater i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Naar en Mand begynder at blive fjendt mod dette Værk, stræber han mig efter Livet; han søger at slaa mig ihjel og holder aldrig op at tørste efter mit Blod. Djævelens Aand farer i ham — den samme Aand, som de Mennesker ere i Besiddelse af, der korsfæstede Livets Herre — den samme Aand, som synde mod den Hellig-Aand. Man kan ikke frelse saadanne Personer; man kan ikke bringe dem til Omvendelse; de føre aaben Kamp mod Gud, og Følgerne blive frygtelige.

Seg raader Eder alle til at være varsomme med, hvad I gøre; ellers kunde I maaske med Tiden opdage, at I ere blevne bedragne. Giv ikke efter; handl ikke uoverlagt — I kunne maaske frelses. Hvis en Bitterheds Aand besjæler Eder, forhast Eder da ikke. Man kan sige, at en Mand er en Synder; men hvis han omvender sig, vil han faa Tilgivelse. Vær forsigtige; giv Tid! Naar I finde en Aand, som ønsker Blodsudgydelse, Mord, da er den Aand ikke af Gud, men af Djævelen. Af Hjertets Overflodighed taler Munden.

De bedste Mænd udføre de bedste Gjerninger. Den Mand, som forkynder Eder Livsens Ord, er netop den, der kan frelse Eder. Jeg advarer Eder mod alle saadanne Individuer, som synde mod den Hellig-Aand, thi der er ingen Omvendelse for dem, hverken i denne eller i den tilkommende Verden.

Jeg kunde gaa tilbage og omhandle enhver Ting af Interesse med Hensyn til Menneskets Slægtskabsforhold til Gud, dersom jeg havde Tid. Jeg kan omhandle Guds Hemmeligheder; jeg kan trænge dybt ind i de evige Verdener, thi Jesus sagde: „I min Faders Hus ere mange Boliger; dersom det ikke var saa, havde jeg sagt Eder det. Jeg gaar bort at berede Eder Sted.“ (Joh 14 : 2.) Paulus siger: „En Herlighed er Solens Glæde, en anden Maanens Glæde, en anden Stjernernes Glæde; thi een Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse.“ (1. Kor. 15 : 41.) Hvad Trøst have vi med Hensyn til de Døde? Vi have Grund til at have større Haab og Trøst betræffende vore Døde end noget andet Folk paa Jorden; thi vi have set deres værdige Vandel blandt os og set dem hensove i Jesu Arme; og de, som døde i Troen, ere nu i Guds celestiale Rige. Dette er som Solens Glæde.

I Sørgende have Aarsag til at glæde Eder (talende om Ældste King Føllets Død); thi Ægtefællen og Faderen er gaaet heden for at vente indtil de Dødes Opstandelse, indtil de Tilbageblevnes Fuldkommengjørelse, thi i Opstandelsen vil Eders Ven opstaa i fuldkommen Lyksalighed og indgaa til den celestiale Herlighed, medens Mange maa vente i Martusinder, før de kunne erholde lignende Betsignelser. Eders Haab og Forventninger ere langt større, end Mennesket nu kan fatte. Hvorfor har Gud ellers aabenbaret det for os?

Jeg er ved den Hellig-Aands Fuldmagt bemyndiget til at sige, at I ingen Aarsag have til Frygt; thi han er gaaet til de Retfærdiges Hjem. Sorg ikke, græd ikke. Jeg veed det formedelt den Hellig-Aands Bidnesbyrd i mit Indre, og I kunne forvente at se Eders Venner komme Eder imøde i den celestiale Verden.

Fryd Dig, o Israell! Eders Venner, som ere myrdede for Sandhedens Sag under Forfølgelserne, skulle triumfere i den celestiale Verdens Herlighed, medens deres Mordere i Martusinder skulle krympe sig i Pine, indtil de have betalt den sidste Hvid. Jeg omtaler dette til Belærelse for de Fremmede.

Jeg har en Fader, Brødre, Børn og Venner, hvilke ere gaaede til Aandernes Verden. De ere kun fraværende for en Tid. De ere i Aanden, og vi skulle snart træffe sammen med dem. Tiden vil hurtigt komme, da Basunen skal lyde. Naar vi gaa herfra, skulle vi samles med vore Mødre, Fædre, Venner og Alle, der ere hensovede i Kristus. Der vil

der ikke være nogen Frygt for Bøbel, Forfølgelser eller fortrædelige Processer og Arrestationer, men der vil være evig Lykkelighed.

Det Spørgsmaal kan blive opkastet: Vil en Moder faa sine Børn igjen i Evigheden? Ja, ja! Modre, I skulle faa Eders Børn, thi de have det evige Liv, da deres Syndeskuld er betalt. Ingen Fordømmelse venter dem. . . .

(Her er udeladt en Paragraf af Profetens Tale, hvori er omtalt den Ophøjelse og Magt, som Børn kunne opnaa i Opstandelsen uden at blive Bøgne; men denne Udvikling af Legemet vil sikkert forekomme hos dem, som ere oprejste fra de Døde som smaa Børn. Det er klart, at der i Referatet af Talen er indløbet nogle Unøjagtigheder vedrørende dette Punkt, og derfor er Stedet udeladt. De Læsere, som ønske at undersøge dette nærmere, henvises til Kirkens Historie, 4. Bd., Side 556—57. R.).

Jeg vil forlade dette Emne her og gjøre nogle faa Bemærkninger om Daaben. Daab med Vand uden Daab med den Hellig-Aand og Ild gavner Intet — de ere begge nødvendige og uadskilleligt forenede. Et Individ maa fødes baade af Vand og Aand for at kunne indkomme i Guds Rige. Heri stemmer den tyfste Text overens med de Aabenbaringer, som jeg har givet og forkyndt i de firdte fjorten Aar om dette Emne, og mit Vidnesbyrd har altid været sandt. I kunne finde Stadfæstelse herpaa i Johannes den Døbers Ord. (Læser i det tyfste Testamente.) Johannes siger: „Jeg døber Eder med Vand til Omvendelse, men naar Jesus kommer, som har Magten (eller Nøglerne), skal han døbe Eder med den Hellig-Aand og Ild.“ Store Gud! Hvad bliver der nu af hele den sekteriske Verden? Og hvis dette Vidnesbyrd er sandt, ere de Alle fordømte ligesaa klart, som Banlysning kan gjøre det (bortviste fra Guds Aasyn). Jeg veed, Texten er sand, og jeg opfordrer alle tilstedeværende Lyftere, som vide, at den er sand, til at sige Ja. (Høje Raab af Ja.)

Alexander Campell, hvorledes vil De frelse Folk med Vand alene, naar Johannes siger, at hans Daab Intet gavnede, uden at de Paa-gjældende bleve døbte af Jesus Kristus med den Hellig-Aand? „Derfor, lader os, uden at forfomme Begyndelseslæren om Kristo, skride frem til det fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse og de Dødes Opstandelse, og den evige Dom. Ja, dette ville vi gjøre“, dersom Gud det tilsteder. (Heb. 6 : 1—3.)

Der er en Gud, en Fader, en Jesus, et Haab, en Daab. Disse tre Daab udgjøre kun een.

Dette er enten en Trykfejl eller en Følge af fejlagtigt Referat, eller ogsaa mente Profeten med de 3 Daab: Vanddaaben, Ilddaaben og Daab

med den Hellig-Aand. I Almindelighed forstaa vi ved Jlddaaben det samme som Daab med den Hellig-Aand. Se Matt. 3 : 11; Mark. 1 : 8; Luke 3 : 17; Joh. 1 : 33; Ap. Gjern. 1 : 5 og 11 : 3. R.)

Mange sige, at Daaben ikke er væsentlig til Salighed; men en saadan Lære vilde lægge Grundvolden til deres Fordømmelse. Jeg har Sandheden og udfordrer hele Verden til at modbevise mig, hvis den kan.

Jeg har nu prædiket lidt Latin, lidt Hebraisk, lidt Græsk og lidt Tyisk. Jeg er ikke saa stor en Taabe, som Mange have antaget mig for. De tilstedeværende Tyiskere vide, at jeg læste det Tyiske rigtigt.

Hør det, alle Jordens Slægter — alle I Præster, I Syndere og alle Mennesker: Ombvend Eder, ombvend Eder! Adlyd Evangeliet. Kom til Gud, thi Eders (sekkeriske) Religion kan ej frelse Eder, og I gaa til Fordømmelse. Jeg siger ikke, hvor længe den vil vare. Jeg har bemærket, at der er en Mulighed for alle Mennesker til at blive løsladte af Helvede (Opholdssteder i de Dødes Rige i Tiden mellem Døden og Opstandelsen); men jeg siger, at de, som have syndet mod den Hellig-Aand, kunne hverken tilgives i denne eller i den næste Verden; de maa dø den anden Død. De, som begaa den utilgivelige Synd, ere fordømte til Gnøsom — at bo i Helvede evindeligt. Ligesom de frembringe Blodscener i denne Verden, skulle de opstaa til den Opstandelse, der er som en Sø af Jld og Svovl. Nogle skulle opstaa og indgaa til Guds Herlighed, thi Gud bor i Evighedens Glands; og Nogle skulle opstaa til deres egen Daarligheds Fordømmelse, hvilken er en ligesaa stor Pine som en Sø, der brænder med Jld og Svovl.

De Bemærkninger, jeg har gjort, sigte til Alle, baade Rige og Fatige, Trælle og Frie, Store og Smaa. Jeg har Intet imod noget Menneske. Jeg elsker Eder alle, men jeg hader nogle af Eders Handlinger. Jeg er Eders bedste Ven, og hvis Nogle tabe deres Maal af Sigte, er det deres egen Skyld. Dersom jeg revser Nogen, og han derfor vil hade mig, er han en Daare; thi jeg elsker alle Mennesker, især disse mine Brødre og Søstre.

Det glæder mig at høre mine aldrende Venners Vidnesbyrd. I kjende mig ikke, I have aldrig kjendt mit Hjerte fuldkomment. Intet Menneske kjender min Livshistorie. Jeg kan ikke fortælle den — jeg vil aldrig paatage mig det. Jeg dadler Ingen, fordi de ikke tro mit Levnetsløb. Hvis jeg ikke selv havde gjeunemgaaet det, vilde jeg ikke have troet det. Jeg har aldrig gjort et eneste Menneske Fortræd, siden jeg blev født til denne Verden. Jeg taler altid for Fred.

Jeg kan ikke lægge mig til Ro, før al min Gjerning er fulden. Jeg tænker aldrig noget Ondt og gjør Intet for at skade mine Medmennesker. Naar jeg bliver kaldet ved Erkeengelens Basun og bliver vejlet i Vægtstaaalen, ville I alle kjende mig. Jeg vil ikke tilføje mere. Gud velsigne Eder alle. Amen.

„My Darling“.

En New Yorker Journalist saa' disse Ord paa et af de bejynderligste Steder, man kan tænke sig, nemlig indvendig paa Fodstykket af en stor Arbejdsvogn paa Broadway, saaledes at Kufften altid kunde se dem. Der var sket et Uheld, og denne Vogn var tilligemed mange andre bleven indviklet i den almindelige Standsning af Færdslen, men medens de andre Kuffte bandte og svor eller pidstede paa Hestene, sad denne Kufft stille og roligt og ventede, til Trængslen blev mindre, og han saaledes kunde komme frem.

„Ja, min Herre,“ sagde Kufften som Svar paa Journalistens Spørgsmaal, „jeg har selv malet de Ord der. Jeg vilde have dem, saa at jeg kunde se dem hele Tiden, for at de kunde minde mig om min lille Pige, da hun laa paa Dødsjengen.“ „Fader,“ sagde hun, „nu dør jeg snart. Vil Du ikke nok love mig een Ting, der vil gjøre mig saa lykkelig.“ „Jo, jeg vil,“ sagde jeg, medens Taarerne løb mig ned ad Kinderne. Saa saa' hun paa mig med sine søde, uskyldige Øjne og sagde: „Ja'er, bliv ikke vred, men lov mig, at Du aldrig mere vil bande eller pidste paa Hestene.“ Ja, det er det Hele, min Herre, og jeg har blot sat de Ord der foran mig, for at de kunne minde mig om min lille Pige, hver Gang jeg bliver fristet.“

Den unge Journalist forlod ham med Øjnene duggede. Han nedskrev Historien til sit Blad, akkurat som han havde hørt den, og Tusinder læste den, og deres Hjerter rørtes.

Jungen er for ung til at udøve Indflydelse paa Andre. Vi begynde at lede Andre, saa snart vor egen Karakter begynder at forme sig. Der er en vis Hjertets Uskyldighed og rene og forædlende Følelser hos Barnet, og disse gjøre ofte et større og mere vedvarende Indtryk paa vogne Mennesker, end vi i Almindelighed antage.

Salamons Ordsprog.

For nogen Tid siden anmodede et af Chicagos Dagblade, »The Chicago Tribune«, Byens Præster om at nævne ti af Salomons Ordsprog, som efter deres Mening vare de bedste. Følgende ti bleve udpegede af de fleste Præster og i samme Orden:

„Den langmodige er bedre end den vældige, og den, som hersker over sin Aand, er bedre end den, der indtager en Stad.“ (16 : 32.)

„Du Lade! gik til Myren, se dens Beje, og bliv viis.“ (6 : 6.)

„Vin er en Spotter, stærk Drik en Varmer, og hver den, som raver deraf, bliver ikke viis.“ (20 : 1.)

„Et mildt Svar dæmper Brede; men et bittert Ord vækker Fortørnelse.“ (15 : 1.)

„Tre Ting ere mig forunderlige; og fire Ting kjender jeg ikke: Drøns Vej imod Himmelen, Slangens Vej over Klippen, Skibets Vej midt paa Havet og en Mand's Vej til en Jomfru.“ (30 : 18, 19.)

„Oplær den Unge efter hans Bejs Bestaffenhed; endog naar han bliver gammel, skal han ikke vige derfra.“ (22 : 6.)

„Et godt Navn er at foretrække for stor Rigdom; Gunst er bedre end Sølv og Guld.“ (22 : 1.)

„Herrens Frygt er Begyndelse til Kundskab; Daarerne foragte Visdom og Undervisning.“ (1 : 7.)

„Retfærdighed ophøjer et Folk; men Synden er Folkenes Skændsel.“ (14 : 34.)

»Liahona«.

Tankeprog.

Mange Mennesker vilde være religiøse, hvis de vidste, hvor de skulde begynde; mange vilde være mere religiøse, hvis de vidste, hvor de vilde ende. Det er ikke Ligegyldighed, men Uvidenhed, der holder visse Mennesker borte fra Gud. „Mester! hvad Godt skal jeg gjøre, for at jeg kan faa et evigt Liv?“ er endnu et af Tidens største og vigtigste Spørgsmaal.

Dødsfald.

Br. Brynild Tjaksen, et af Kirkens ældste Medlemmer i Norge, er afganget ved Døden den 5. Marts 1914 i Brevik, Norge. Br. Tjaksen blev født i denne By den 16. Maj 1825 og blev døbt den 5. November 1852. Han blev 89 Aar gammel og havde været Medlem af Kirken i 62 Aar. Da Præs. Nielsen besøgte ham sidste Juli, bar han et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Han har været et trofast og opofrende Medlem af Kirken i alle disse Aar og bøde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold:

Præsident Joseph F. Smith taler til Søstrene	97	Missionenyheder	105
Dr. Wicknells Indtryk af „Monererne“	101	„Ring Køllet Talen“	106
Redaktionelt: Sladder	104	My Darling	111
		Salomons Ordsprog	111
		Tankeprog	112
		Dødsfald	112

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.

Trykt hos F. E. Bording (B. Veterien.)